

Arrest

nr. 61 538 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2011. Beide beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN BROECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2008 diende verzoeker een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 december 2008 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 16 december 2008 werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Op 6 januari 2009 diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) tegen de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 december 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, alsook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2008. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden verworpen bij arrest nr. 24 729 van 19 maart 2009.

Op 30 oktober 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 15 november 2009 werd verzoeker aangetroffen in de nabijheid van een dancing en werd hem nogmaals een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten en ditmaal uiterlijk tegen 20 november 2009.

Op 8 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 oktober 2009 ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (...) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. De eerste geloofwaardige poging werd ingediend na 18.03.2008, namelijk een aanvraag tot regularisatie op 15.05.2008. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Betrokkene zou eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 22.10.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart 8. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 24.01.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.”

Op 18 maart 2011 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is thans de tweede bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

De door verzoeker ingeleide procedure voor de Raad is kosteloos. In zoverre de verwerende partij meent dat het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden toegepast, merkt de Raad op dat voormeld koninklijk besluit slechts in werking treedt vanaf 1 april 2011. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve de exceptie van gebrek van belang op.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name van 16 december 2008 en 15 november 2009. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoeker, dat het beroep voor de Raad ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2008 werd verworpen en dat het voormelde bevel van 15 november 2009 niet werd aangevochten, zodat beide bevelen om het grondgebied te verlaten dienvolgens definitief zijn en deze principieel uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel levert voor verzoeker geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 december 2008 en 15 november 2009 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2011 (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de redelijke termijneis.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Verzoeker, zoals alle andere personen zonder verblijfsvergunning beschikten exact over een termijn van 3 maand om hun verzoeken voorzien van de nodige bewijsstukken aan de Dienst vreemdelingenzaken over te maken;

Er mocht dan ook van de Dienst verwacht worden dat ze een beslissing namen binnen een redelijke termijn.

Verzoeker diende zijn gemotiveerd verzoekschrift met al zijn stukken in op 29/10/2009.

Verweerder nam pas een beslissing op 22/10/2010 of 12 maanden na het indienen van het verzoekschrift werd pas een eerste beslissing genomen en slechts op 08/03 een tweede beslissing, dus 16 maanden na het indienen.

Een van de beginselen van behoorlijk bestuur nl. het nemen van een beslissing binnen een redelijke termijn is dan ook duidelijk geschonden.

Verweerder kan niet opwerpen dat de laattijdigheid van de behandeling te wijten was aan het groot aantal regularisatieaanvragen. Verweerder was of diende vooraf op de hoogte te zijn van het groot aantal aanvragen die de instructie voor gevolg zou hebben en diende hiervoor te voorzien in voldoende personeel.

Zij kan zich als instelling vertrouwd met de regularisatieproblematiek niet beroepen op overmacht om haar laattijdige beslissing te verantwoorden.

Het vereiste om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn wordt eveneens voorzien door het EVRM onder art. 6 dat eenieder het recht geeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

Dat verweerder duidelijk dit art 6 heeft geschonden, artikel dat rechtstreekse gelding in onze rechtsorde heeft.

Dat doordat er geen beslissing werd genomen binnen een redelijke termijn, verzoeker mocht vermoeden en vermoedde dat zijn aanvraag zou goedgekeurd worden.

Dat door het talmen van verweerder, verzoeker nu reeds 9 jaar ononderbroken in België verblijft (weerom anderhalf jaar langer door toedoen van verweerder) en een verwijdering enorm nadeel aan hem zal berokkenen daar hij in zijn land van herkomst geen enkel band meer heeft, zeker niet na verloop van 9 jaar.

Verweerder heeft dan ook duidelijk een inbreuk gepleegd op de redelijke termijnvereiste en art 6 EVRM waardoor de bestreden beslissing nietig is”.

In zoverre verzoeker een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de (gemachtigde van de) staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn van 12 maanden om tot een beslissing te komen, lijkt een redelijke termijn te zijn. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat uit de uiteenzetting van het tweede middel van verzoeker blijkt dat de bestreden beslissing te snel is genomen doordat geen rekening gehouden werd met het beroep dat ingesteld werd door de werkgever tegen de beslissing waarbij de arbeidsvergunning geweigerd werd. Verzoeker stelt immers: *“Dat verweerder wel degelijk diende te wachten om een beslissing te nemen tot de minister voor Werkgelegenheid, zijnde de beroepsinstantie, een beslissing inzake het ingediende beroep heeft genomen.”* Verzoekers betoog lijkt dan ook weinig ernstig. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Waar verzoeker argumenteert dat hij nu reeds 9 jaar ononderbroken in België verblijft gezien zijn verblijf door toedoen van verweerder met anderhalf jaar is verlengd en een verwijdering van het grondgebied een enorm nadeel zal berokkenen aangezien hij na verloop van 9 jaar geen enkel band meer heeft in zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat verzoeker gedurende deze beweerdde periode van 9 jaar steeds illegaal op het grondgebied van het Rijk heeft verbleven en dat verzoeker reeds eerder een bevel werd overhandigd om het grondgebied te verlaten, met name op 16 december 2008 en op 15 november 2009. Het argument van verzoeker dat hij in zijn land van herkomst geen enkele band meer heeft, is beperkt tot een loutere bewering zonder dat hij hier ook maar enig begin van bewijs van voorlegt die deze bewering staakt.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM) inroept wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens 5 oktober 2000, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de zorgvuldigheidsnorm.

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat verzoeker meent dat verweerder ook niet zorgvuldig is geweest.

Dat immers het zorgvuldigheidsbeginsel eist dat er ook een feitenonderzoek gebeurt.

Dat verweerder vermeldt in haar beslissing “uit een schrijven van het Vlaamse gewest dd 24/01/2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd”. Dat verweerder ten onrechte geen rekening houdt met het beroep dat door de werkgever tegen deze beslissing werd ingediend nl. op 23/02/2011 (stuk 10), beroep waarvan de raadsman van de werkgever een ontvangstbevestiging kreeg.(stuk 11)

Dat ook verzoeker beroep aantekende tegen deze beslissing teneinde al het mogelijke te doen en er voor te zorgen dat aan hem geen inertie kon verweten worden, doch dit beroep niet ontvankelijk werd verklaard (stuk 12)

Dat door het indienen van het beroep, de beslissing waarbij de arbeidsvergunning werd geweigerd dus geen definitieve beslissing is en deze dus geen kracht van gewijsde heeft en dus niet door een andere instantie, in casu ,verweerder kan aangewend worden om er een andere beslissing, nl. de weigering van het verblijf op te steunen.

Dat verweerder wel degelijk diende te wachten om een beslissing te nemen tot de minister voor Werkgelegenheid, zijnde de beroepsinstantie, een beslissing inzake het ingediende beroep heeft genomen

Dat verweerder dus geen volledig onderzoek heeft gedaan van de feiten en derhalve een inbreuk heeft gepleegd op het zorgvuldigheids criterium;

Dat verweerder dan ook ten onrechte meldt dat er geen toepassing kan gemaakt worden van art 2.8 B opdat er geen arbeidsvergunning binnen de drie maand is afgeleverd, dat immers de aflevering nog steeds mogelijk is.

Dat verweerder dan verwijst naar art 2.8 a en vaststelt dat er daarvoor één voorwaarde nl. de aanvraag voor 18/03/2008 niet is vervuld en dan gewoon de aanvraag verwerpt. Dat het is niet opdat verweerder niet voldoet aan de strikte vereiste van de indiening van een eerder verzoek tot rechtmatig verblijf voor 18 maart 2008, dat de elementen die hij wel bewijst, nl. zijn lokale verankering, zijn arbeidscontract niet zijn voordeel kunnen weerhouden worden.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Waar verzoeker verwijst naar de beoordeling van verweerder omtrent het niet voldoen van verzoeker aan de cumulatieve voorwaarden om een machtiging tot verblijf te kunnen verkrijgen in toepassing van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad er op dat verzoeker niet betwist dat hij zich bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft beroepen op criterium 2.8.A van voornoemde instructie.

In de verduidelijking over de instructie van 19 juli 2009 (ook wel het *vademecum* genoemd) opgesteld door de verweerder, wordt m.b.t. het criterium 2.8A van de instructie het volgende gesteld:

“D. Duurzame lokale verankering – ononderbroken verblijf van 5 jaar (punt 2.8.A. van de instructie).

Het gaat om personen die in België een duurzame lokale verankering hebben ontwikkeld, sinds minstens 5 jaar ononderbroken in ons land verblijven en die aan de hieronder vermelde voorwaarden voldoen.

Dit criterium wordt alleen in aanmerking genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen (u hebt DRIE MAANDEN vanaf 15-09-2009 om uw aanvraag in te dienen of te actualiseren).

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

1) U verblijft minstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) U hebt vóór 18 maart 2008:

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);

- een geloofwaardige poging ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen."

De Raad benadrukt dat het gaat om cumulatieve criteria zodat verweerder terecht kon nalaten de elementen die verzoeker zijns inziens wel bewijst, met name zijn lokale verankering en zijn arbeidscontract bij de BVBA S., in zijn voordeel te weerhouden na te hebben vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige poging heeft ondernomen vóór 18 maart 2008 om een wettig verblijf in België te bekomen. Bovendien is het beschikken over een arbeidscontract niet één van de cumulatieve voorwaarden waaraan verzoeker moet voldoen om te kunnen worden gemachtigd tot verblijf in toepassing van criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009.

Waar verzoeker verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing omtrent de toepassing van criterium 2.8B, wijst de Raad er op dat verzoeker heeft nagelaten enige stukken omtrent het door verzoeker en door de zaakvoerder van BVBA S.(...) ingestelde beroep tegen de beslissing van de Vlaamse overheid van 21 januari 2011 waarbij de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd, over te maken aan verweerder. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt echter beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Het is aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging, die om een gunst verzoekt, om er voor te zorgen dat hij het bestuur behoorlijk informeert en dat hij van meet af aan of in de loop van de procedure alle bij het nemen van de bestreden beslissing dienstige stukken overmaakt aan verweerder. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 22 oktober 2010 werd aangeschreven door de Dienst Vreemdelingenzaken met de vermelding dat er instructies zullen worden gegeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B en waarbij ook melding wordt gemaakt van het feit dat de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden na de datum van verzending door de werkgever moet ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst. Verzoeker wist aldus dat zijn verblijfsrecht afhankelijk was van een arbeidskaart B en van de aflevering van een arbeidsvergunning. Niets heeft verzoeker belet om verweerder van deze beroepen van 23 februari 2011 en de daaropvolgende ontvangstmeldingen van 28 februari 2011 in kennis te stellen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken waarover deze ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet kon beschikken.

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat hij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel voert verzoeker het volgende aan:

"Dat de instructie inderdaad cumulatieve voorwaarden stelde bij toepassing van §2.8 a en naast de ononderbroken verblijfsduur ook de vereiste stelde om voor 18 maart 2008 een poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen en ook eiste dat de vreemdeling bewijzen leverde van zijn lokale verankering in België.

Dat verzoeker erin slaagde om zijn ononderbroken verblijf in België te bewijzen, dat hij er ook in slaagde om zijn lokale verankering te bewijzen doch hij er niet in slaagde om te bewijzen dat hij voor 18/03/2008 reeds een aanvraag voor een wettig verblijf had ingediend.

Dat verzoeker echter wel op 15/05/2008 een verzoek had ingediend op basis van art 9 bis en aldus gepoogd had om een wettig verblijf in België te verkrijgen.(stuk 4)

Dat dit betekent dat indien hij twee maand eerder een verzoek had ingediend hij wel geregulariseerd was en nu door twee maand later zijn eerste verzoek in te dienen ,onder voor het overige identieke voorwaarden, niet kan geregulariseerd wordt.

Dat dit duidelijk een inbreuk uitmaakt op het redelijkheidsbeginsel.

Dat verzoeker wel zou kunnen aannemen dat zijn regularisatie zou geweigerd zijn indien hij geen enkele poging had ondernomen om voor de instructie getracht te hebben, om een wettig verblijf te verkrijgen maar hij niet kan aanvaarden dat de regularisatie hem geweigerd wordt omdat hij twee maand na de eenzijdig door de administratie bepaalde datum een poging tot geldig verblijf heeft ingediend.

Dat verweerder zelfs deels verantwoordelijk is voor het feit dat verzoeker niet eerder een eerste aanvraag tot regularisatie heeft ingediend. Dat immers voor de instructie definitief werd uitgevaardigd er reeds jaren voordien sprake was van een regularisatie die zou gebeuren op een grote schaal en die meerdere vreemdelingen zou toelaten om zich in België te vestigen, mits het nakomen van een reeks voorwaarden, dat er reeds maanden voor de instructie sprake was van een omzendbrief die er zou komen, een omzendbrief die dan ook door minister Turtelboom was uitgevaardigd en verzoeker aldus wachtte met de indiening van zijn eerste aanvraag om gebruik te kunnen maken van deze lang beloofde regularisatiemaatregelen.

Dat opdat er na verloop van maanden en jaren nog niets terecht kwam van de effectieve beloofde uitgebreide regularisatierichtlijn, verzoeker tenslotte toch een gewoon verzoek op basis van art 9 bis indiende.

Dat indien verweerder van in den beginne duidelijkheid had geschapen, verzoeker veel eerder zijn eerste verzoek had ingediend.

Dat het indienen met twee maanden vertraging aldus grotendeels te wijten is aan verweerder zelf door onduidelijke berichten in de wereld te sturen

Dat verweerder er verder geen rekening mee houdt dat ook de andere cumulatieve voorwaarde nl. de lokale verankering vervuld is wat blijkt uit de eerste beslissing.

Dat er dus duidelijk sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel met aldus de nietigheid van de bestreden beslissing tot gevolg"

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker betwist niet dat hij zich bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 heeft beroepen. Verzoeker beperkt zich in dit middel tot een kritiek ten aanzien van de motivering van de bestreden beslissing omtrent de toepassing van criterium 2.8A. van de voormelde instructie.

In de verduidelijking over de instructie van 19 juli 2009 (ook wel het *vademecum* genoemd) opgesteld door de verweerder, wordt m.b.t. het criterium 2.8A van de instructie het volgende gesteld:

"D. Duurzame lokale verankering – ononderbroken verblijf van 5 jaar (punt 2.8.A. van de instructie). Het gaat om personen die in België een duurzame lokale verankering hebben ontwikkeld, sinds minstens 5 jaar ononderbroken in ons land verblijven en die aan de hieronder vermelde voorwaarden voldoen.

Dit criterium wordt alleen in aanmerking genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen (u hebt DRIE MAANDEN vanaf 15-09-2009 om uw aanvraag in te dienen of te actualiseren).

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

1) U verblijft minstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) U hebt vóór 18 maart 2008:

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);

- een geloofwaardige poging ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen."

Verzoeker meent dat het kennelijk onredelijk is van verweerder te oordelen dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in toepassing van het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 aangezien hij vóór 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. De eerste poging van verzoeker tot het verkrijgen van een wettig verblijf dateert van 15 mei 2008.

In zoverre verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de andere cumulatieve voorwaarde, nl. de lokale verankering benadrukt de Raad dat het gaat om, zoals verzoeker zelf ook aangeeft, cumulatieve criteria zodat verweerder terecht kon nalaten de elementen waaraan verzoeker zijns inziens wel voldoet, met name zijn lokale verankering, in zijn voordeel te weerhouden na te hebben vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige poging heeft ondernomen vóór 18 maart 2008 om een wettig verblijf in België te bekomen.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde schending van het redelijkheidsbeginsel gezien verweerder niet zomaar kon stellen dat verzoeker geen geloofwaardige poging heeft ondernomen vóór 18 maart 2008 tot het verkrijgen van een wettig verblijf in het Rijk wijst de Raad er op dat verweerder bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gebruik maakt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Het staat verweerder vrij om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, die hij put uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. De gehanteerde criteria dienen objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verweerder willekeurig mag hanteren. Verzoeker betwist echter niet dat het bepalen van een termijn waarvoor verzoeker een poging moet hebben ondernomen om een legaal verblijf te verkrijgen een objectief criterium is. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om toepassing te maken van de criteria die werden bepaald in de instructie van 19 juli 2009 nu deze criteria voldoen aan de vereiste van objectiviteit. Het is niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van verweerder om de vooropgestelde criteria strikt toe te passen en dus ook de termijnvereiste strikt te beoordelen.

Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat het uitstel met twee maanden van het indienen van een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf te wijten is aan de onduidelijkheid die werd geschapen door de regering wijst de Raad er op dat verzoeker hierdoor geenszins werd belet om reeds eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het derde middel van verzoeker is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Verzoeker had en heeft als ieder ander mens recht op een familiaal en gezinsleven.

Verzoeker verblijft momenteel reeds bijna 9 jaar ononderbroken in België.

Het hoeft dan ook geen betoog dat hij in zijn land van herkomst geen sociaal leven meer heeft en dit ook niet meer zal kunnen opbouwen gelet op zijn jarenlange afwezigheid.

Bovendien wonen al zijn bloedverwanten ook in België, zijn zuster en neef.

Verzoeker heeft met zijn thuisland geen enkele band meer behalve dat hij er geboren is.

Zowel zijn gezinsleven als zijn sociaal leven spelen zich af in België.

Verweerder heeft door het lange talmen met een beslissing ervoor gezorgd dat de banden met het thuisland nog meer verwaterd zijn en dat verzoeker in België nog meer ingeburgerd is.

Verzoeker terugsturen naar Marokko betekent hem terugsturen naar een land waar hij geen enkele binding meer heeft, waar hij geen vrienden heeft, geen familieleden; kortom niemand.

Het terugsturen betekent dat hij terecht komt in een vreemd land waar hij niet kan rekenen op iemand die hem opvangt en onderhoudt in afwachting van een betrekking, terwijl hij hier opvang heeft en vooruitzicht op een onmiddellijk tewerkstelling.

Hem terugsturen betekent dat hij zijn sociaal leven hier en zijn gezinsleven moet opgeven.

Betrokkene verwijderen van het grondgebied betekent dan ook na 9 jaar verblijf in België een schending van art 8 EVRM.

Vooreerst wijst de Raad er op dat het beroep dat verzoeker instelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten reeds onontvankelijk werd verklaard.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het, zoals *in casu*, om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Waar verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM inroept omdat hij van zijn in België verblijvende zuster en neef zal gescheiden worden, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals oordeelde dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen (of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen) en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003). Verzoeker brengt geen enkele verduidelijking aan aangaande het gezinsleven dat hij met zijn zus of neef zou hebben en in het administratief dossier is hierover ook geen enkele indicatie terug te vinden. Aldus maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat hij een gezin vormt met zijn zus en neef en diens gezinsleden zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan dienaangaande aldus niet dienstig de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren. Aangezien verzoeker wat de relatie met zijn zus en neef en diens gezin betreft niet aannemelijk maakt dat hij onder de toepassing van het eerste lid van artikel 8 van het EVRM valt, dient er geen verdere toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM te gebeuren.

Wat het aangevoerde privéleven betreft, dient uit de rechtspraak van het EHRM vastgesteld te worden dat niettegenstaande het privéleven zoals verzoeker aangeeft het recht omvat om sociale relaties aan te gaan met anderen, het EHRM slechts een schending van het privéleven aanvaardt bij gevestigde vreemdelingen (*cf.* EHRM 8 april 2008, Nyanzi / het Verenigd Koninkrijk). Verzoeker wist dat hij niet legaal op het grondgebied verbleef. *In casu* toont verzoeker met het enkele feit dat hij hier een privéleven zou hebben ontwikkeld tijdens zijn illegaal verblijf, niet aan dat er sprake is van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om hem een verblijf op het grondgebied toe te staan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel van verzoeker is ongegrond.

In een vijfde middel voert verzoeker een schending aan van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat verzoeker overeenkomstig de eerste beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken een geldige verblijfsvergunning zou krijgen op voorwaarde dat hij binnen de drie maand vanaf 22/10/2010 een geldige arbeidsvergunning zou hebben.

Dat verzoeker zich onmiddellijk tot de werkgever heeft gewend en deze een arbeidsvergunning heeft aangevraagd.

Dat echter verzoeker van deze aanvraag, het zij mondeling door de werkgever, nooit enig bericht heeft gekregen van het Subsidieagentschap.

Dat verzoeker ook nooit kennis heeft gekregen van de beslissing van het Subsidieagentschap.

Dat bovendien dit subsidieagentschap blijkbaar zijn beslissing maar op 24/01/2011 aan de werkgever overmaakte, die deze dan nog enkele dagen later ontving

Dat op dit moment de drie maand reeds al verlopen waren en verzoeker aldus de kans werd ontzegd om een andere werkgever te zoeken.

Dat vooreerst aangezien de procedure in de eerste plaats verzoeker aangaat, het Subsidieagentschap zijn beslissingen minstens ook aan verzoeker dienden mede te delen.

Dat bovendien het Subsidieagentschap zijn beslissingen diende ter kennis te brengen voor verloop van de drie maand, het beschikte reeds op 11/01/2011 blijkbaar over de gegevens van de RSZ die haar beslissing motiveerden, dus het kon reeds op 12/01/2011 haar beslissing ter kennis brengen, dit was nog binnen de termijn (tot 22/01) om verzoeker de kans te geven een nieuwe werkgever te zoeken.

Dat door verzoeker niet op de hoogte te stellen én door een beslissing te nemen na het verloop van drie maand, men verzoeker de kans heeft ontzegd om tijdig een nieuw werkgever te zoeken.

Dat men dan ook zijn rechten van verdediging heeft geschonden door hem van geen enkele beslissing op de hoogte te houden en door zijn beslissing ter kennis te brengen op een ogenblik na de datum waarop de vergunning diende voor handen te zijn, terwijl men reeds over alle gegevens beschikte om voor deze datum, nl. 22/01 een beslissing te nemen.

Dat het tijdig vinden van een andere werkgever voor verzoeker geen enkel probleem was geweest indien hij tijdig kennis had gekregen van de beslissing van het Subsidieagentschap.

Dat bovendien de rechten van de verdediging ook worden geschonden door het feit dat men de beslissingen tot het verkrijgen van een arbeidvergunning afhankelijk stelt van voorwaarden welke dienen vervuld te worden door de werkgever. Dat verzoeker bij zijn vraag tot tewerkstelling geen kennis heeft van de financiële toestand van het bedrijf van de werkgever en daar ook geen kennis van kan krijgen. Dat aangezien het om een erkend bedrijf voorzien van ondernemingsnummer en dergelijke ging, dat reeds jaren bestond en dat niet in falings was en is, verzoeker er mocht van uitgaan dat deze werkgever hem een arbeidsvergunning kon bezorgen.

Het feit dat de werkgever blijkbaar niet in orde was met zijn RSZ wetgeving, al ontkent hij dit, kan onmogelijk verweten worden aan verzoeker, kon onmogelijk geweten zijn door verzoeker.

Verzoeker heeft al het nodige gedaan; hij heeft onmiddellijk na kennisname van de eerste beslissing 22/10/2010 contact opgenomen met de werkgever, heeft al het nodige gedaan zodat deze overging tot aanvraag van een vergunning, heeft nooit rechtstreeks kennis gekregen van de weigeringsbeslissing, heeft nadat hij via contact met het Subsidieagentschap kennis kreeg van de negatieve beslissing, bij zijn werkgever aangedrongen op het aantekenen van beroep. Heeft zelfs zelf getracht beroep aan te tekenen (stuk 12)

Hij heeft ook nadat de werkgever beroep had aangetekend, een andere werkgever gezocht en gevonden (stuk 13)

Het is dan ook duidelijk dat de rechten van verdediging van verzoeker zijn geschonden doordat hij geen kennis had van de negatieve beslissing van het Subsidieagentschap en dit Agentschap niet tijdig zijn

negatieve beslissing heeft ter kennis gebracht en hem daardoor de kans heeft ontnomen vooralsnog binnen de voorziene termijn via een andere werkgever een geldige vergunning te krijgen

Dat deze werkgever geen vergunning meer kan bekomen gelet de ondertussen tussengekomen negatieve beslissing

Dat hierdoor de beslissing genomen door verweerder wel degelijk nietig is"

In zijn nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat het middel onontvankelijk is omdat verzoeker nagelaten heeft de juridische middelen uiteen te zetten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Verzoeker voert echter aan dat er sprake is van een schending van de rechten van verdediging. De rechten van verdediging zijn een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Bijgevolg is het niet vereist dat de verzoeker verwijst naar enige wettelijke of reglementaire bepaling. In tegenstelling tot wat de verweerder voorhoudt, is het middel dat aangevoerd wordt door verzoeker, voor zover het gesteund is op een schending van de rechten van verdediging wel behoorlijk onderbouwd.

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Bovendien is de argumentatie van verzoeker volledig gericht tegen de negatieve beslissing van het Subsidieagentschap en de kennisgeving hiervan. Deze beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van onderhavig beroep en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft de overige in het middel aangevoerde argumenten, verzuimt verzoeker vooreerst aan te tonen welke bepalingen werden geschonden en vervolgens verzuimt verzoeker *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing eventuele bepalingen of beginselen zou schenden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verweerder volgend schrijven aan verzoeker heeft gericht op 22 oktober 2010:

"(...)

Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend vóór 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België.

Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B., instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.

Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst."

In dit schrijven staat enkel vermeld dat de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven, door de werkgever van verzoeker moet worden ingediend bij de bevoegde gewestelijke dienst. In dit schrijven staat nergens weergegeven dat verzoeker effectief moet beschikken over een arbeidskaart B binnen deze periode van drie maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 24 januari 2011 een schrijven ontvangen van de Vlaamse overheid waarbij zij in kennis werd gesteld van de beslissing waarbij de aanvraag tot het bekomen van een arbeidsvergunning voor verzoeker werd geweigerd. Verzoeker is slechts na kennisname van deze beslissing overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing van 8 maart 2011. Op 8 maart 2011 was ook de beroepstermijn waarover de werkgever of de werknemer beschikt om beroep aan te tekenen tegen deze weigeringsbeslissing, verstreken. Verzoeker heeft echter nagelaten enige stukken omtrent het door verzoeker en door de zaakvoerder van BVBA S.(...) ingestelde beroep tegen de beslissing van de Vlaamse overheid van 21 januari 2011 waarbij de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd, over te maken aan verweerder. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt echter beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Het is aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging, die om een gunst verzoekt, om er voor te zorgen dat hij het bestuur behoorlijk informeert en dat hij van meet af aan of in de loop van de procedure alle bij het nemen van de bestreden beslissing dienstige stukken overmaakt aan verweerder. Niets heeft verzoeker belet om verweerder van deze beroepen van 23 februari 2011 en de daaropvolgende ontvangstmeldingen van 28 februari 2011 in kennis te stellen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken waarover deze ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet kon beschikken. Het vijfde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU